

CE VIITOR NE POATE ADUCE 2011

Moto 1:

Viitorul este posibilitate și nu realitate. De fapt, nu există viitor. Idealul fiecărei epoci este epoca însăși, curățită de accidente ei, viitorul este contemplația transfigurată a prezentului.

Alexandr Ivanovici Herzen

Moto 2:

Abilitatea politică constă din a putea să prevezi ce se întâmplă mâine, săptămâna viitoare și anul viitor, și apoi să poți explica de ce nimic din toate acestea nu s-a întâmplat.

Winston Churchill

Moto 3:

Matematica va fi limba latină a viitorului, obligatorie pentru toți oamenii de știință. Tocmai pentru că matematica permite accelerarea maximă a circulației ideilor științifice.

Grigore Moisil

1. Suntem în momentul de față poate în cea mai grea situație economică pe care România a avut-o vreodată. Am avut puțin timp la sfârșitul anului să reflectez asupra acestui subiect și am încercat în discuții cu diferiți colegi de breaslă să deslușesc sensul acțiunilor politice, sociale și economice ale ultimului an (2010) și să încerc să întrevăd ceva pozitiv în dezvoltarea noastră pentru 2011 și pe mai departe. Sunt un căutător, deci un cercetător care la o vârstă destul de înaintată încerc, folosindu-mă și de învățătura altora să deslușesc ceva din viitorul țării înainte de a decide să-mi închei viața departe de Băsescu și clica lui, departe de toți acești oameni ajunși să conducă țara, și care în fapt își bat cumplit de tare joc de ea.

De fapt, nu există viitor, spunea Ivanovici. Nici eu nu văd un viitor schimbat cu ceva pentru mine, pentru copiii mei, prietenii mei și românii mei. Ce anume să schimbi, și cu ce resurse s-o faci. Viitorul este o speranță pentru toată lumea, ori dacă speranța nu se înfăptuiește înseamnă că ne rezervăm dreptul la boală și la moarte și nicidecum la „să trăiți bine”. Acest slogan de câte ori mi-l reamintesc îmi seceră nervii ca o cositoare superperformantă. Autorul acestui slogan, după primul ne-a aruncat și pe cel pentru anul acesta: „O să vedeți ce bine o să trăiți” ca și când am fi orbi și nu vedem cum trăim. Și atunci mă întorc la moto 2 și spun: Winston Churchill avea dreptate. El însă se referea la niște politicieni deștepți dar impotenți din răutate. Răi sunt și ai noștri, dar pe deasupra sunt și foarte lacomi și mai ales foarte nepricepuți, needucați, neșcoliți. Ei nu reușesc niciodată să prevadă ce se întâmplă mâine, peste o săptămână, peste o lună sau peste un an. Concentrați asupra furtăciunii oficiale și a lăcomiei, nu observă deloc că România

rămâne fără populație. De fapt, cel mai mare din țară a spus cam așa: „*Cui nu-i convine în România să plece*”, și oamenii au început să-l asculte. Pleacă pe unde pot în căutarea posibilității nu de a „trăi bine”, ci de a supraviețui.

Nu a existat în istoria României niciun conducător care să fie stăpânit de atâta ură încât să-și îndemne supușii să-și părăsească pământurile, casele, părinții, copiii, totul. Dacă în 1990 eram vreo 23 milioane de români, în aceste zile mai suntem cam 19-20 milioane pentru ca în 2050 să mai rămânem vreo 15-16 milioane după Uniunea Europeană, sau 13-14 milioane după FAO. Și nu pleacă oricine, pleacă cei mai inteligenți și cei mai buni de muncă, lăsând aici bătrânii și copiii, adică exact aceia care nu pot lucra pentru reconstrucția țării. Și dacă nu mai avem oameni buni de muncă, pe ea, pe muncă, cine să o facă? Și atunci, firește, spânul spânilor, statul român antinațional, taie, ciuntește, fură, fără să-și dea seama că și rezervele furtăciunii se epuizează. Dacă scăderea demografică nu se vede, dacă românii se împuținează, colonizând lumea întreagă, cu vremea locul lor va trebui luat de cineva, mai ales dacă se va face ceva economie și va fi nevoie de forță de muncă. Ori, pentru asta se pare că există chinezi, pakistanezi, indieni, etc. Există de asemenea și posibilitatea extensiei Ungariei pe care Băsescu și ai lui îi pupă pe unde apucă numai să nu iasă de la guvernare. Și, firește, nu vor ieși.

2. Grija pentru devalidarea bogățiilor naționale a întrecut orice limită închipuibilă. S-a vândut tot ceea ce era strategic, petrol, gaze, metalurgie, energie electrică. Epuizarea resurselor convenționale este realizabilă în maximum 10 ani. După aceea nu mai avem deloc energie. Nimeni nu se gândește la surse și resurse alternative. Este foarte probabil ca niciunul din actualii rechini la putere să nu mai fie atunci în frunte. Ei și-au conservat bogății nemăsurate, pe care au avut inteligența să le domicilieze pe afară. Ne așteptăm deci ca demografia țării să mai scadă și cu câțiva dintre ei pentru că nici pensionarii și nici copiii nu-i mai suportă. Fiți atenți vă rog cât de des mai apare în public domnul Băsescu. Anul trecut de Revelion era călare pe Piața Constituției. Anul acesta s-a scufundat în vreo tavernă închinată special pentru dânsul, unde cu râsu-i hăhăit și-a consumat whisky-ul cu gândul la viitorul României.

Așadar, presupunând că am dori să relansăm economia, de unde vom lua energia necesară? De la ruși? Ha, ha. De la arabi? Ha, ha. Din resurse regenerabile, ha, ha, ha,

ha... Un foarte apropiat al meu îmi spunea acum două zile: Este formidabil de greu să gândești. De câte ori vreau să gândesc, mă apucă o durere iremediabilă de cap. Așa că mai bine fac altceva. Peste 80% din politicienii conducători au dureri de cap numai când se gândesc că trebuie să gândească, d-altminteri să mai creeze legi bune, proiecte de dezvoltare, soluții energetice alternative. Și, Doamne, câte s-ar putea face dacă ar exista gândire.

3. Și dacă nu gândim, nu muncim, nu creăm, nu înseamnă deloc că nu mâncăm, că nu ne aventurăm în concedii luxoase (e drept foarte puțini) sau nu ne cumpărăm mașini luxoase. S-a născut o economie-sistem a VIP-urilor, o cloacă tot mai subțire de trântori și trântorițe exaltați după ecranul televizorului; exemplu și suita de vorbitori politici fără vorbe coerente. În timp ce unii din ei zbiară și răcnesc pe sticlă, altele își etalează picioarele, fundulețul și sânii. Ei sunt stimulii consumului capitalist, ei sunt prietenii puterii.

Există însă și dușmani ai puterii. Ei se numesc pensionari, copii, câteva mame, și studenți. Da, ei consumă, au pretenția la hrană. Ce pretenție ciudată... Oare de ce nu se găsește nimeni în măsură să-i extermină? Pentru că aceștia au niște pensioare mici, mititele din care li se tot taie. La fel și copiii. Mamele au niște ajutoare mici, mititele care le tot sunt ciuntite. Doar atentează la buget. Nu mai au dreptul la pampersși, că de, se supără Șeful. Ei bine, da, pentru nenorociții ăștia, statul, care nu mai produce mai nimic, se tot împrumută, iar datoriile tot cresc spre distracția țărilor serioase ale Europei. Datoriile acestea care depășesc 120 miliarde de euro, cine le va plăti? Dacă cei care pot munci sunt alergați, energia este pe epuizate, cine și cu ce va plăti datoriile? „O să vedeți ce bine veți trăi”, zise ăla mare. Firește că o să vedem. El însă tot n-o să vadă.

4. Știința și educația. „*Wissen ist Macht*” spune neamțul, adică „*a ști înseamnă putere.*” Așadar, de aceea nu mai avem nici știință, nici educație, nimic. Cum să stăpânești și cum să manipulezi un popor educat? Și atunci? Afară cu școala, o modernizăm, adică o desființăm. Și au desființat-o. Sistemul de educație din România „nu mai există” decât într-o mică măsură în formă, și nicidecum în fond. Știința, educația produce oameni adevărați, cu opinie și reacție. Lipsa educației produce o masă amorfă de oameni fenotipic în ordine, dar lipsiți de conținut, ființe care au un

metabolism al nutriției parțial satisfăcut, dar care în niciun caz nu mai are un metabolism al spiritului, al bunului simț, al conștiinței de sine, și care este oricând gata să-ți sară la gât din te miri ce. Asta este opera tuturor ministerelor educației de până acum.

În țările dezvoltate cercetarea, știința, educația mențin tonusul economic, cultural și spiritual al țării, intelectualii, făcătorii de știință și educație sunt cei mai stimați și bine plătiți. Ei crează invențiile - inovația și managementul implementării lor într-un sistem structurat, bine pus la punct în favoarea omului. Omul acolo este om, și nu umilit.

La fiecare șase luni în actuala lume a științei fluxul datelor științifice se dublează. Nu și în România, unde știința, cercetarea au dispărut, intelectualii făcându-și treaba pe resurse proprii și individual. Nimeni nu-i mai bagă în seamă, nimeni nu-i ascultă, chiar dacă ei sunt singurii care spun încă lucrurilor pe nume.

5. Agricultura României. Este ca o poveste tristă de tot. Nici ea nu mai există pentru că aceiași suspuși au decis să se împrumute pentru a hrăni ce mai e de hrănit prin țară. Dl. Tănăsescu, șef al FMI la București, spunea: *„Trebuie să înțelegem că nu mai putem să consumăm prin îndatorare externă. Dacă nu înțelegem că trebuie să adaptăm produsele și serviciile la ce vor oamenii, atunci criza a trecut degeaba peste noi”*. Dar cine să înțeleagă, domnule Tănăsescu? Șefii dumitale au venit cu „bani de consum” în România la cererea unor politicieni corupți și nu a poporului român. Agricultura, aceea care ar fi putut hrăni 80 milioane de europeni, unde este? De ce ori fi mai bune mărarul și ridichile de import decât ale noastre? Cine sprijină acțiunile antinaționale ale marilor companii alimentare străine în România? De ce laptele românesc este cel mai ieftin și kilowatul sau litrul de benzină cel mai scump? Dumneavoastră unde erați când s-a cerut public refacerea infrastructurii pentru ușurarea reconstrucției economiei? Ați fost cândva ministru de finanțe, câte investiții ați finanțat, câte autostrăzi, câte ferme, obiective energetice? Acum veniți și ne spuneți că ea, criza a trecut degeaba peste noi. Ei bine, domnule Tănăsescu, dânsa, criza nu a trecut, ea de abia a venit. Ea a trecut la alții, nu la noi. La noi va rămâne permanent.

Agricultura își epuizează resursele: pământul, humusul s-a împutinat cu peste 60% față de acum 80 de ani, eroziunea cară anual la vale milioane de tone de sol. Factorii de risc au crescut cu 450% față de 1990. Pădurile și perdelele de protecție au

dispărut, deșertificarea se întinde. Agricultorii gâfâie pentru că nu-și primesc nici măcar drepturile legale pentru plățile pe suprafețe. Băncile nu funcționează decât la luat și nu la dat, ca de altminteri întreg sistemul financiar. Și atunci, cum să-ți revii, cum să reconstruiești agromediul distrus, când pentru aceasta ne-ar trebui circa 200 miliarde euro?

Concluzie: În viziunea multor români, în pușcării se trăiește mai bine decât în afara ei. Pușcăriile au fost primele habitate românești aduse la nivelul Uniunii Europene. Restul nu? Nu mai căutăm explicații. Întreaga Românie arată mai rău ca o pușcărie. Avem nevoie de gândire și de acțiune. Poate va veni cândva, fără ea vom dispărea, așa cum deja am mai spus.

Prof.univ.dr. MIHAI BERCA